

Samenstelling: Barbara De Cock (Spaanstalige wereld) en Peter Vandendriessche (Francofonie)

De waarheid komt uit een kindermond

Net zoals bij ons vele gezinnen op de vlucht sloegen tijdens de Wereldoorlogen, bracht ook de Spaanse Burgeroorlog een grote migratie teweeg. Soms werden enkel de kinderen naar het buitenland gestuurd. Het verhaal van de Spaanse kinderen die in België werden opgevangen, werd vorig jaar opgetekend in het boek *Los niños. Tien vluchtelingenkinderen uit de Spaanse burgeroorlog vertellen* (coörd. Hilde Pauwels). Een andere groep kinderen werd naar Mexico gestuurd, meer bepaald naar Morelia (Michoacán). Wat begon als een zomerkamp, eindigde voor velen in een jarenlange, soms definitieve ballingschap. Over deze groep werd in Barcelona een toneelstuk opgevoerd: *Los niños de Morelia*. Onder andere naar aanleiding van deze voorstelling wordt de roep om compensatie voor het leed van deze kinderen alsmáar groter. Na hun terugkeer naar Spanje kwamen ze immers terecht in een gezin waar ze zich niet meer thuis voelden (en waarvan vaak ook verschillende leden 'verdwenen' waren). De symbolische erkenning door regeringsleider Zapatero volstaat voor sommige slachtoffers niet...

Na 21 jaar wachten...

Het Franse zelfvertrouwen kreeg midden mei een verschrikkelijke boost: na 21 jaar kreeg met *Entre les murs* eindelijk nog eens een Franse film de Gouden Palm van Cannes. De film vertelt de avonturen en andere gebeurtenissen uit het leven van François, een jonge leerkracht Frans, die er alles aan doet om de bonte, multiculturele groep leerlingen te motiveren. 'La Palme à l'image d'une France multiple' was trouwens de titel van een verslag van het filmfestival in *Le Monde*. Ondertussen werd de film al verkocht aan ruim 43 landen. *Vive la France (du film)!*

Pedro is de schuldige!

Enkele weken geleden overleed Pedro Zaragoza Orts. Die naam zegt u misschien niet veel, maar toch heeft de man een grote invloed gehad op de vakantie van vele Belgen. In 1950 werd hij immers burgemeester van Benidorm, toen een arm vissersdorpje. De nieuwbakken burgemeester was wel bijzonder creatief om zijn verkiezingsbelofte – welvaart voor het dorp – waar te maken. Hij zag wel wat in het ontluikende toerisme en vaardigde een gemeentebesluit uit om bikini's toe te laten op het strand van Benidorm, zeer tegen de zin van Franco en van de Kerk, die probeerde om de ondernemende burgemeester te excommuniceren. Zaragoza Orts vroeg een persoonlijk onderhoud met Franco en overtuigde hem van het 'economische belang' van de toelating om bikini's te dragen. Franco was immers, ondanks zijn politiek isolationisme, wél een grote voorstander van de toeristische exploitatie van Spanje. De *caudillo* lanceerde onder meer de campagne 'Spain is different', waardoor duizenden Britten Spanje als hun gedroomde exotische vakantieoord beschouwden. De bikinitoelating bleek evenwel niet te volstaan om Benidorm op de toeristische kaart te zetten. Zaragoza Orts liet daarop waterleidingen installeren. Dat bleek een hele vooruitgang in vergelijking met de muilezels die tot dan vaten water uit de bergen naar het dorp droegen. Na deze infrastructuurwerken vonden de toeristen toch in groten getale hun weg naar het dorpje. De rest van het verhaal kent u.

Wat doen die parlementairen toch heel de tijd?

En zeggen dat deze Nieuwstelex tot dusver eens niet ging over Nicolas Paul Stéphane Sarközy de Nagy-Bocsa... Het is een open deur intrappen als men beweert dat Sarkozy niet teweegbrengt wat hij van plan was en dat de UMP-mandatarissen, net als 'le tout-UMP', niet altijd even happy zijn met de presidentiële actie. Dit uitte zich de 14de mei bijvoorbeeld tijdens de parlementaire bespreking van het controversiële wetsontwerp rond de OGM (Organismes Génétiquement Modifiés), opgelegd door het Élysée. Het communistische parlementslid André Chassaigne diende een amendement in dat aanvaard werd, waardoor het wetsontwerp uiteindelijk verworpen werd. Het is nota bene nog maar de derde keer sinds de oprichting van de vijfde republiek dat zoiets voorviel. Wie beweert er nog dat parlementairen geen invloed hebben?

L'exception française

Ieder rechtgeaarde (?) wetenschapper houdt zijn hart vast bij de googelisering en wikipediaseering van onze maatschappij annex jongeren. Larousse heeft daar een prachtige oplossing voor gevonden. Op www.larousse.fr vindt de geïnteresseerde surfer een gemonitorde vrije encyclopedie, geschreven door de autoriteiten op de verschillende vakgebieden. Allen daarheen!

Lessen in multiculturaliteit

Het Spaans in de Verenigde Staten wordt op dit moment vooral beschouwd als de taal van grote groepen Latijns-Amerikaanse migranten. De *Enciclopedia del Español en Estados Unidos*, die vermoedelijk dit najaar gepubliceerd wordt, heeft de ambitie om niet alleen deze recente migratiestromen te bestuderen, maar om de Spaanse aanwezigheid vanaf de 16de eeuw nauwkeurig te analyseren. Het team onderzoekers van verschillende universiteiten, in samenwerking met het Instituto Cervantes, voorziet, naast een sociolinguïstische component, ook ruime aandacht voor vertalingen, literaire productie (zie ook *Romaneske* 2006/4, het artikel over Oscar Hijuelos van Sarah Meuleman), Spaanstalige film en toneel... Ten slotte komt er ook een uitgebreide analyse van de Spaanstalige media in de VS. Alleen al daarom wordt deze *Enciclopedia* ongetwijfeld boeiende lectuur voor de Amerikaanse presidentskandidaten.

Herbeleef mei '68

Om mei '68 is er dezer dagen veel te doen. Sarkozy profileerde zich rond dit thema – alhoewel hij zou moeten beseffen dat enkel door de geest van 1968 het mogelijk is dat een gescheiden man president kan zijn van Frankrijk – en met de 40ste verjaardag van deze opmerkelijke gebeurtenis verschenen heel wat opiniestukken en bijdragen. Op <http://mai68.liberation.fr/> kan heel wat interessant materiaal worden geraadpleegd.

J'ai changé?!

Dit korte maar opmerkelijke zinnetje bouwde Sarkozy meesterlijk in tijdens een van de belangrijkste speeches in de aanloop naar de presidentsverkiezingen. En blijkbaar geldt die zin opnieuw: Sarkozy doet er alles aan om zich te 'represidentialiseren'. In een opiniestuk in *Le Monde* van 23 maart confronteert Bertrand Le Gendre de stijl van MachoSarko met die van de Generaal De Gaulle. Moet het gezegd dat er weinig gelijkenissen zijn? De Fransen spreken ook van enkele gevaarlijke evoluties: Sarkozy respecteert niet scrupuleus de *laïcité*, hij profileert zich als een Amerikaans schoothondje en de *sérieux* is bij hem soms ver te zoeken, denk maar aan het voor ophef zorgende *Casse-toi, pauv' con*.